

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

30 април 2020 година *

„Преюдициално запитване — Член 63 ДФЕС — Свободно движение на капитали — Данък върху финансови сделки — Сделки с производни финансови инструменти с базисен инструмент издаден от дружество, установено в облагащата държава членка — Данък, дължим независимо от мястото на сключване на сделката — Административни задължения и задължения за деклариране“

По дело C-565/18

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Commissione tributaria regionale per la Lombardia (Регионална данъчна комисия Ломбардия, Италия) с акт от 2 юли 2018 г., постъпил в Съда на 6 септември 2018 г., в рамките на производство по дело

Société Générale SA

срещу

Agenzia delle Entrate — Direzione Regionale Lombardia Ufficio Contenzioso,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: Ал. Арабаджиев, председател на състава, P.G. Xuereb и T. von Danwitz (докладчик), съдии,

генерален адвокат: G. Hogan,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за Société Générale SA, от D. Conti, M. Gusmeroli и C. Romano, avvocati, и от M. Gusmeroli, dottore commercialista
- за италианското правителство, от G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от P. Gentili, avvocato dello Stato,
- за Европейската комисия, от W. Roels и F. Tomat, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 28 ноември 2019 г.,

* Език на производството: италиански.

ПОСТАНОВИ НАСТОЯЩОТО

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на членове 18 ДФЕС, 56 ДФЕС и 63 ДФЕС.
- 2 Преюдициалното запитване е отправено в рамките на спор между Société Générale SA (наричано по-нататък „Société Générale“) и Agenzia delle Entrate — Direzione Regionale Lombardia Ufficio Contenzioso (Данъчна администрация — Регионална дирекция Ломбардия, служба по споровете, Италия, наричана по-нататък „данъчната администрация“) по повод искане за възстановяване на платен от Société Générale данък върху финансовите сделки с предмет деривативни финансови инструменти.

Италианското право

- 3 Член 1 от Legge n. 228 — Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (Legge di stabilità 2013) (Закон № 228 от 24 декември 2012 г. относно разпоредбите за формирането на годишния и многогодишния държавен бюджет (Закон за бюджета за 2013 г.) (редовна притурка на GURI № 302 от 29 декември 2012 г., бр. 212, стр. 1) (наричан по-нататък „Закон № 228/2012“) в параграфи 491, 492 и 494 гласи следното:

„491 Прехвърлянето на собствеността върху акции и други финансови инструменти за участие, [...], издадени от дружества, установени на територията на държавата, както и върху ценни книжа, представляващи такива инструменти, независимо от държавата, в която е установено издаващото дружество, подлежи на облагане с данък върху финансовите сделки в размер на 0,2 на сто от стойността на сделката. Прехвърлянето на собствеността върху акции в резултат на конвертирането на облигации в акции също се облага с посочения по-горе данък [...] Данъкът се дължи независимо от мястото на сключване на сделката и на установяване на страните. [...].

492. Сделките с деривативни финансови инструменти [...], с базов инструмент главно един или повече от финансовите инструменти, предвидени в параграф 491, или чиято стойност зависи основно от един или повече от финансовите инструменти, предвидени в същата алинея, и сделките с ценни книжа [...], които дават възможност за закупуване или продажба главно на един или повече финансови инструменти, посочени в параграф 491, или съдържащи плащане, определено по отношение на един или повече финансови инструменти, посочени в предходния параграф, в това число гаранциите, обезпечените гаранции и удостоверенията, в момента на сключването се облагат с фиксиран данък, определен в зависимост от вида на финансовия инструмент и стойността на сделката в съответствие с таблица 3, приложена към настоящия закон. Данъкът се дължи независимо от мястото на сключване на сделката и на установяване на страните. В случай че сделките, посочени в първото изречение, предвиждат като метод за плащане и прехвърлянето на акции или на други финансови инструменти за участие, прехвърлянето на правото на собственост върху тези финансови инструменти, което се осъществява в момента на плащането, подлежи на облагане с данък в съответствие с условията и до размера, предвидени в параграф 91 [...].

[...].

494. Данъкът, предвиден в параграф 491, се дължи от приобретателя; този, предвиден в параграф 492, се дължи до размера, установен за всяка от насрещните престации по сделката. Посредниците в тези сделки не дължат данъка по параграфи 491 и 492. В случай на прехвърляне на собствеността върху акции и финансови инструменти, предвидено в параграф 491, както и за сделки с финансови инструменти, предвидени в параграф 492, данъкът се дължи от банките, доверителните дружества и инвестиционните посредници, на които е разрешено да предоставят публично инвестиционни услуги и да извършват инвестиционни дейности по занятие [...] и от другите субекти, участващи в изпълнението на посочените по-горе сделки, включително от чуждестранните посредници. Когато няколко от субектите, посочени в третото изречение, участват в изпълнението на сделката, данъкът се дължи от лицето, получило нареждането за изпълнение пряко от купувача или от крайния съдоговорител. В останалите случаи данъкът се дължи от данъчнозадълженото лице. Чуждестранните посредници и други субекти, участващи в сделката, могат да назначат данъчен представител [...], който отговоря за задълженията, свързани със сделките, посочени в предходните параграфи, при същите условия и в същия обем като чуждестранния субект. [...].

- 4 Таблица 3, посочена в член 1, параграф 492 от Закон № 228/2012, която е приложена към него и е озаглавена „Таблица: данък върху финансовите сделки по финансов инструмент (стойност в евро за всяка насрещна престация)“, има следното съдържание:

Финансов инструмент:	Национална стойност на договора (в хиляди евро)							Повече от 1000
	0-2,5	2,5-5	5-10	10-50	50-100	100-500	500-10-00	
стандартни фючърсни договори сертификати, хеджирани варианти, договори с опции за възвръщаемост, мерки или индекси, свързани с акции	0,01875	0,0375	0,075	0,375	0,75	3,75	7,5	15
стандартни фючърсни договори, варианти сертификати, хеджирани варианти и договори за опция върху акции	0,125	0,25	0,5	2,5	5	25	50	100
Договори за замяна (swaps) върху акции и възвръщаемост, индекси или съответни мерки Срочни договори, свързани с акции и доходност, индекси или съответни мерки Финансови договори за разлики във връзка с акциите и доходността, индекси или съответни мерки Всеки друг инструмент, с паричен сепълмент, определен спрямо акциите и доходността, индексите или съответните мерки Комбинация от посочените по-горе сделки или ценни книжа	0,25	0,5	1	5	10	50	100	200

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

- 5 На 28 март 2014 г. Société Générale, установено във Франция, подава до данъчната администрация чрез италианския си клон декларация за данъка върху финансовите сделки, въведен със Закон № 228/2012. Въз основа на тази декларация, която се отнася до сделките, извършени през данъчната 2013 г. от френското дружество майка с предмет деривативни финансови инструменти, посочени в член 1, параграф 492 от този закон, размерът на посочения данък възлиза на 55 207 EUR.
- 6 На 1 август 2014 г. Société Générale иска от данъчната администрация възстановяване на сумите, платени на основание на този данък, като изтъква, че Закон № 228/2012, доколкото предвижда облагане на финансовите сделки с деривативни финансови инструменти, когато базисният

инструмент на тези инструменти е издаден от установено в Италия образувание, противоречи на италианската конституция, по-специално на принципите на формално равенство и данъчни възможности, предвидени съответно в членове 3 и 53 от нея, както и на международното обичайно право, приложимо по силата на член 10 от Конституцията, и на правото на Съюза, по-конкретно на членове 18 ДФЕС, 56 ДФЕС и 63 ДФЕС.

- 7 Тъй като няма отговор от данъчната администрация, на 28 януари 2015 г. Société Générale подава до Commissione tributaria provinciale di Milano (Провинциална данъчна комисия Милано, Италия) жалба, в която излага същите основания. С решение от 18 май 2016 г. тази юрисдикция отхвърля жалбата, като приема, че Закон № 228/2012 нито е противоконституционен, нито противоречи на правото на Съюза. Що се отнася до конституционосъобразността на член 1, параграф 492 от този закон, посочената юрисдикция приема, че съществува действителна и обективна връзка с икономически характер между пораждащия данъка факт, въведен с тази разпоредба, а именно преговорите, довели до сключването на деривативен финансов инструмент, изразяващ способност за плащане, и италианската държава, както и неразривна връзка между стойността на такъв инструмент и стойността на базовия му акт. Освен това облагането само на сделките с базовите ценни книжа би могло да доведе до избягване на данъка и международният принцип на териториалност и на данъчен суверенитет не бил нарушен. Що се отнася до евентуалната несъвместимост на посочения закон с правото на Съюза, същата юрисдикция приема, че случаят не е такъв предвид липсата на различни режими на данъчно облагане на италианските данъчнозадължени лица и тези, установени в други държави членки.
- 8 Société Générale подава до запитващата юрисдикция, Commissione tributaria regionale per la Lombardia (Областна данъчна комисия на Ломбардия, Италия) въззивна жалба срещу това решение, като иска възстановяване на платения данък въз основа на същите доводи като изложените пред първоинстанционния съд, а при условията на евентуалност — препращане на делото на Corte costituzionale (Конституционен съд, Италия), както и да се отпрати преюдициално запитване до Съда.
- 9 Запитващата юрисдикция отбелязва, че целта на данъка върху финансовите сделки, въведен с член 1, параграфи 491—500 от Закон 228/2012 е да се гарантира приносът към публичните разходи от страна на лице, което в рамките на съответните пазари извършва сделки с финансови инструменти, които имат връзка с територията на италианската държава;
- 10 Тази юрисдикция твърди, че има симетрия между член 1, параграфи 491 и 492 от този закон, като първата визира акциите и финансовите инструменти с право на участие, издадени от установени в Италия дружества, както и ценните книжа, представляващи тези инструменти, а втората — деривативните финансови инструменти, в основата на които са една или повече от акциите и инструментите, посочени в параграф 491 от този член, или чиято стойност е свързана с тези акции и инструменти, като в тези два параграфа се предвижда, че посоченият данък се дължи, въпреки различния начин на изчисляване, независимо от мястото на сключване на сделката и държавата, в която са установени договарящите страни.
- 11 Запитващата юрисдикция отбелязва също че всеки финансов оператор, който извършва сделки с предмет такива деривативни финансови инструменти, се ползва от стойността на базовите ценни книжа, чието съществуване зависи от съществуването на италианския правен ред, в рамките на който е регламентирано издаването на този инструмент. Следователно италианският законодател с основание считал, че съществува неразривна икономическа връзка между тези инструменти и правния ред на тази държава членка. Тази юрисдикция добавя, че не споделя становището на Société Générale, че не съществува териториална връзка между данъка, предвиден в член 1, параграф 492 от Закон № 228/2012, и посочения правен ред.

- 12 Запитващата юрисдикция обаче иска да установи дали Закон № 228/2012 е в съответствие с принципите на правото на Съюза, доколкото предвижда облагане с данък, както и административни задължения и задължения за деклариране за сделки, извършени между чуждестранни образувания, с посредничеството също на чуждестранни образувания, с деривативни финансови инструменти с базови инструменти, емитирани от местно дружество, като се има предвид, че сделките с тези базови ценни книжа подлежат на облагане със сходен данък.
- 13 По-специално запитващата юрисдикция иска да се установи дали данъкът, предвиден в член 1, параграфи 491 и 492 от Закон № 228/2012, може да доведе, както поддържа Société Générale, до дискриминация между местните и чуждестранните данъчнозадължени лица, както и до пречки за свободното предоставяне на услуги и за свободното движение на капитали.
- 14 При тези обстоятелства Commissione tributaria regionale per la Lombardia (Регионална данъчна комисия Ломбардия) решава да спре производството и да отправи до Съда следния преюдициален въпрос:

„Допускат ли членове 18 ДФЕС, 56 ДФЕС и 63 ДФЕС национална правна уредба да прилага върху финансовите сделки — независимо от държавата на местопребиваване на участниците на финансовия пазар и на посредника — данък, с който се облагат страните по сделката и който е фиксирана сума, нарастваща с траншове от стойността на сделките и варираща в зависимост от вида на търгувания инструмент и стойността на договора, и който се дължи по силата на факта, че предмет на облагаемите сделки е търговия с дериват, който има за основа ценна книга, издадена от дружество, местно лице за държавата членка, въвела същия данък?“.

По преюдициалния въпрос

- 15 С въпроса си запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали членове 18 ДФЕС, 56 ДФЕС и 63 ДФЕС трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат правна уредба на държава членка, която облага с данък финансовите сделки с деривативни финансови инструменти и налага административни задължения и задължения за деклариране в тежест на страните по сделката, независимо от мястото на сключване на сделката или от държавата на установяване на тези страни и на евентуалния посредник, който участва в изпълнението ѝ, при условие че в основата на тези инструменти е инструмент, емитиран от дружество, установено в тази държава членка.
- 16 В началото следва да се припомни, че предназначението на член 18 ДФЕС е да се прилага самостоятелно само за положения, уредени от правото на Съюза, за които Договорът не предвижда специфични правила за недопускане на дискриминация. Договорът обаче предвижда такова специално правило по-специално в член 56 ДФЕС в областта на свободното предоставяне на услуги (вж. в този смисъл решение от 19 юни 2014 г., *Strojírny Prostějov* и *АСО Industries Tábor*, C-53/13 и C-80/13, EU:C:2014:2011, т. 32 и цитираната съдебна практика) и в член 63 ДФЕС в областта на свободното движение на капитали (вж. в този смисъл определение от 6 септември 2018 г., *Patrício Teixeira*, C-184/18, непубликувано, EU:C:2018:694, т. 15 и 16 и цитираната съдебна практика).
- 17 След това уточнение, що се отнася най-напред до свободата, приложима към обстоятелствата по спора в главното производство, запитващата юрисдикция се позовава на свободата на предоставяне на услуги и на свободата на движение на капитали.
- 18 В това отношение следва да се отбележи, че правна уредба на държава членка, въз основа на която се облагат сделките с деривативни финансови инструменти като член 1, параграф 492 от Закон № 228/2012, попада в приложното поле на свободното движение на капитали, тъй като се

облагат с финансови сделки, с които се осъществява движение на капитали. Такава правна уредба може обаче да засегне и свободното предоставяне на услуги, доколкото може да има последици за финансовите услуги, с предмет ценни книжа, емитирани от установени в посочената държава членка дружества, които се предлагат в друга държава членка.

- 19 Според постоянната практика на Съда, когато национална мярка се отнася едновременно до свободното предоставяне на услуги и до свободното движение на капитали, Съдът по принцип преценява разглежданата мярка с оглед само на една от тези две свободи, ако предвид обстоятелствата по делото се окаже, че едната от тях е напълно второстепенна по отношение на другата и може да бъде разглеждана заедно с нея (вж. в този смисъл решения от 3 октомври 2006 г., *Fidium Finanz*, C-452/04, EU:C:2006:631, т. 34, от 26 май 2016 г., *NN (L) International*, C-48/15, EU:C:2016:356, т. 39 и от 8 юни 2017 г., *Van der Weegen и др.*, C-580/15, EU:C:2017:429, т. 25).
- 20 Установява се, че при обстоятелствата по делото в главното производство свободното предоставяне на услуги е второстепенно спрямо свободното движение на капитали. Всъщност законовите условия за разглеждания данък, който се отнася до финансовите сделки, се прилагат независимо от това дали такава сделка предполага или не доставки на услуги. Освен това запитващата юрисдикция си задава въпроси относно евентуалните ограничителни последици, които могат да произтекат от самото въвеждане на такъв данък, без да уточни условията на този данък, които биха могли да засегнат конкретно такива доставки. Накрая, според съдържащи се в акта за преюдициално запитване обяснения, *Société Générale* е заплатило посочения данък като финансов оператор, участващ в разглежданите в главното производство сделки, без да са предоставени повече данни за тези сделки и за участието му. По-специално в това запитване не се посочва на какво основание и с оглед на какви цели се договарят посочените сделки.
- 21 От това следва, че поставеният въпрос трябва да се разгледа с оглед на свободното движение на капитали.
- 22 След това в съответствие с постоянната практика на Съда следва, мерките, забранени с член 63, параграф 1 ДФЕС, тъй като представляват ограничения на движението на капитали, включват мерки, които могат да възпрат чуждестранните лица да инвестират в държава членка или да възпрат местните лица на тази държава членка да инвестират в други държави (решения от 10 февруари 2014 г., *Haribo Lakritzen Hans Riegel и Österreichische Salinen*, C-436/08 и C-437/08, EU:C:2011:61, т. 50 и от 18 януари 2018 г., *Jahin*, C-45/17, EU:C:2018:18, т. 25 и цитираната съдебна практика).
- 23 В това отношение правото, което държавите членки черпят от член 65, параграф 1, буква а) ДФЕС, да прилагат съответните разпоредби на тяхното данъчно законодателство, които провеждат разграничение между данъкоплатци, които не са в еднакво положение, що се отнася до тяхното място на пребиваване или място на инвестиране на капитала, представлява дерогация от основния принцип за свободно движение на капитали. Самата дерогация е ограничена от разпоредбата на член 65, параграф 3 ДФЕС, който предвижда, че посочените в параграф 1 от този член национални разпоредби „не представляват средство за произволна дискриминация или прикрито ограничение на свободното движение на капитали и плащания по смисъла на член 63 [ДФЕС]“ (вж. в този смисъл решение от 22 ноември 2018 г., *Sofina и др.*, C-575/17, EU:C:2018:943, т. 45 и цитираната съдебна практика).
- 24 Съдът е постановил също че при това положение случаите на различно третиране, които член 65, параграф 1, буква а) ДФЕС разрешава, трябва да бъдат разграничени от случаите на дискриминация, забранени с член 65, параграф 3 ДФЕС. За да може обаче национална данъчна правна уредба да се счита за съвместима с разпоредбите на Договора относно свободното движение на капитали, произтичащото от нея различно третиране трябва да се отнася до

положения, които не са обективно сходни, или да е обосновано с императивно съображение от обществен интерес (решение от 22 ноември 2018 г., *Sofina* и др., C-575/17, EU:C:2018:943, т. 46 и цитираната съдебна практика).

- 25 Освен това съгласно постоянната съдебна практика дискриминация може да произтича и от прилагането на едно и също правило към различни положения (решение от 6 декември 2007 г., *Columbus Container Services*, C-298/05, EU:C:2007:754, т. 41 и цитираната съдебна практика).
- 26 Накрая следва да се припомни, че за да се установи наличието на дискриминация, сходството между трансграничните и вътрешните за държава членка положения трябва да се преценява, като се взема предвид целта на съответните национални разпоредби (решение от 26 февруари 2019 г., X (междинни дружества, установени в трети страни), C-135/17, EU:C:2019:136, т. 64 и цитираната съдебна практика).
- 27 В случая *Société Générale* поддържа, че предвиденият в член 1, параграф 492 от Закон № 228/2012 данък въвежда дискриминация между местни и чуждестранни лица, както и ограничения на свободното движение на капитали.
- 28 Това дружество изтъква, че посочената разпоредба третира по един и същ начин положението на местните и чуждестранните данъчнозадължени лица, което обаче е различно, и прави за вторите инвестирането в деривативните финансови инструменти, които имат в основата си ценна книга, емитирана от дружество, установено в Италия, по-малко благоприятно от инвестирането в тези, в чиято основа е ценна книга с произход от друга държава. Това създавало пречка за достъпа до пазара на тези деривативни финансови инструменти, още повече че въвеждането на посочения данък било съчетано с административни задължения и задължения за деклариране, които се прибавяли към предвидените в държавите, в които са установени финансовите оператори, и евентуалният посредник.
- 29 В това отношение следва да се отбележи, че от обясненията в преюдициалното запитване се установява, че предвиденият в член 1, параграф 492 от Закон № 228/2012 данък се отнася до финансовите сделки с деривативни финансови инструменти, свързани с италианската държава. Този данък се дължи независимо от мястото на сключване на сделката или от държавата на установяване на страните по тази сделка и тази на евентуалния посредник, така че за местните и чуждестранните образувания се прилага един и същ режим на данъчно облагане.
- 30 В частност този данък се прилага по един и същ начин към местните и чуждестранните финансови оператори, както и към сделките, сключени в облагащата държава или в друга държава. Всъщност посоченият данък варира в зависимост не от мястото на сключване на сделките или от държавата по пребиваване на страните или от тази на евентуалния посредник, а от стойността на тези операции и вида на съответния инструмент. По този начин се оказва, че сделките, извършвани на национално равнище, с оглед на данъчното облагане се третират по същия начин като сходни операции с трансграничен характер и не може да се установи разлика в третирането между съответното положение на местните и чуждестранните образувания.
- 31 Що се отнася до сходството на положенията, запитващата юрисдикция посочва, че разглежданата в главното производство национална правна уредба има за цел да гарантира принос към публичните разходи на образуванията, които извършват финансови сделки с посочените финансови инструменти. С оглед на тази цел обаче, обратно на поддържаното от *Société Générale*, местните и чуждестранните образувания, участващи в сделките с деривативните финансови инструменти, в основата на които е издаден в Италия документ, който се облагат с данъка по посочената национална правна уредба, се намират в сходно положение.

- 32 Както отбелязва генералният адвокат в точка 52 от заключението си, с оглед на посочената цел обаче деривативните финансови инструменти, чиито базови ценни книжа се уреждат от италианското право и които подлежат на облагане с този данък, не са сравними с тези, чиито базови ценни книжа не се уреждат от това право и за които посоченият данък не се прилага.
- 33 От изложеното по-горе следва, че предвиденият в член 1, параграф 492 от Закон № 228/2012 данък не води до дискриминация, забранена от член 65, параграф 3 ДФЕС.
- 34 Доколкото Société Générale твърди, че в резултат на разликата в третирането, въведена с италианската правна уредба, между деривативните финансови инструменти, чиито базови ценни книжа са уредени от италианското право, и тези, чиито базови ценни книжа не се уреждат от това право, инвестициите в първите са по-малко изгодни, важно е да се припомни, че Съдът многократно е приемал, от една страна, че при липса на хармонизация на равнището на Европейския съюз неблагоприятните последици, които могат да възникнат от данъчните правомощия на различните държави членки, доколкото упражняването им не е дискриминационно, не представляват ограничения на свободите на движение, и от друга страна, че държавите членки не са задължени да приспособяват собствените си данъчни системи към различните системи на данъчно облагане на другите държави членки (решение от 26 май 2016 г., NN (L) International, C-48/15, EU:C:2016:356, т. 47 и цитираната съдебна практика).
- 35 По-специално свободното движение на капитали не може да се разбира в смисъл, че държава членка е длъжна да установи данъчните си норми в зависимост от тези на другите държави членки, за да гарантира при всички положения данъчно облагане, което премахва всякаква разлика, произтичаща от националните данъчни разпоредби, като се има предвид, че взетите от данъчнозадължено лице решения относно инвестиции в друга държава членка могат в зависимост от случая да бъдат повече или по-малко изгодни или неизгодни за такова данъчнозадължено лице (решение от 30 януари 2020 г., Köln-Aktienfonds Deka, C-156/17, EU:C:2020:51, т. 72).
- 36 При тези условия, както изтъкват в писмените си становища италианското правителство и Европейската комисия, предвиденият в член 1, параграф 492 от Закон № 228/2012 данък не може да се счита за ограничение на свободното движение на капитали.
- 37 Що се отнася до наличието на задължения за деклариране и на административни задължения, свързани с плащането на този данък, следва да се отбележи, че в преюдициалното запитване запитващата юрисдикция не е развила този аспект, и по-специално не е изяснила за какви задължения става въпрос, нито посочва приложимите в тази област разпоредби. При всяко положение, както отбелязва генералният адвокат в точка 53 от заключението си, от това преюдициално запитване не се установява нищо, което да позволява да се предположи, че задълженията в тежест на чуждестранните образувания са различни от наложените на местните образувания, нито че тези задължения надхвърлят необходимото за събирането на данъка, предвиден в член 1, алинея 492 от Закон № 228/2012.
- 38 Що се отнася до последната хипотеза, Съдът всъщност приема, че необходимостта да се гарантира ефективно събиране на данъка представлява легитимна цел, която може да обоснове ограничение на основните свободи. Така държава членка има право да прилага мерки, които позволяват ясна и точна проверка на размера на дължимия данък, при условие обаче че тези мерки са в състояние да гарантират осъществяването на преследваната цел и не надхвърлят необходимото за постигането ѝ (вж. в този смисъл решения от 15 май 1997 г., Futura Participations и Singer, C-250/95, EU:C:1997:239, т. 31 и от 22 ноември 2018 г., Sofina и др., C-575/17, EU:C:2018:943, т. 67). Запитващата юрисдикция следва да направи необходимите за тази цел проверки.

- 39 С оглед на всички изложени по-горе съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 63 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че допуска правна уредба на държава членка, която налага данък върху финансовите сделки с деривативни финансови инструменти, в тежест на страните по сделката, независимо от мястото на сключване на сделката или от държавата не установяване на тези страни и на евентуалния посредник, участващ в изпълнението ѝ, при положение че в основата на тези инструменти е издаден от дружество, установено в тази държава членка, инструмент. Административните задължения и задълженията за деклариране, които съпътстват този данък, обаче не трябва да надхвърлят необходимото за събирането на посочения данък.

По съдебните разноски

- 40 С оглед на обстоятелството, че за страните в главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

Член 63 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че допуска правна уредба на държава членка, която налага данък върху финансовите сделки с деривативни финансови инструменти, в тежест на страните по сделката, независимо от мястото на сключване на сделката или от държавата на установяване на тези страни и на евентуалния посредник, участващ в изпълнението ѝ, при положение че в основата на тези инструменти е документ, издаден от дружество, установено в тази държава членка. Административните задължения и задълженията за деклариране, които съпътстват този данък, не трябва обаче да надхвърлят необходимото за събирането на посочения данък.

Подписи